

DEAN
KOONTZ

DŮM STÍNŮ

DŮM STÍNŮ

DEAN
KOONTZ

DŮM STÍNŮ

Přeložil Jindřich Mandák

Tohle dílo je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou využity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi či místy je čistě náhodná.

Vydal nakladatelství BB/ats,ro více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Dean Koontz

All rights reserved.

Z anglického originálu *77 Shadow Street*
(Published by Bantam Books, New York)
přeložil © 2012 Jindřich Mandák
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

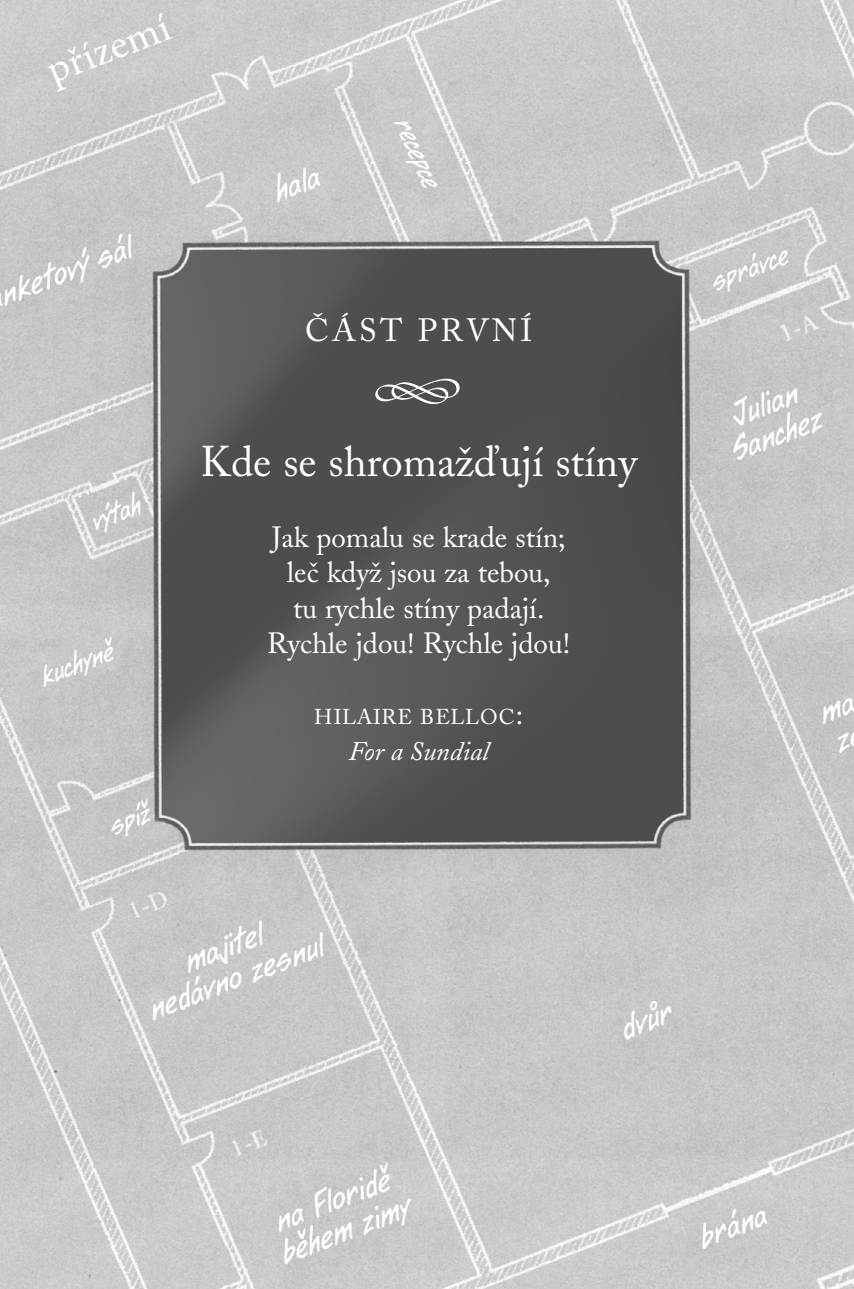
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-741-6160-2

Odtud ze Zapadákova
Edovi a Carol Gormanovým
tam v Metropoli
s láskou,
jež se za všechna ta léta nezmenšila.

Ó tmo tmo tmo.
Všichni kráčejí do tmy...

T. S. ELIOT: *East Coker*

ČÁST PRVNÍ

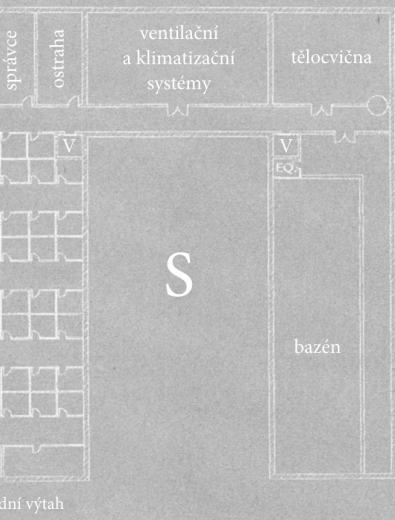
Kde se shromažďují stíny

Jak pomalu se krade stín;
leč když jsou za tebou,
tu rychle stíny padají.
Rychle jdou! Rychle jdou!

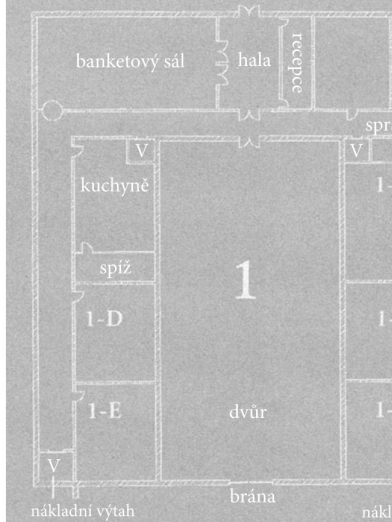
HILAIRE BELLOC:

For a Sundial

suterén

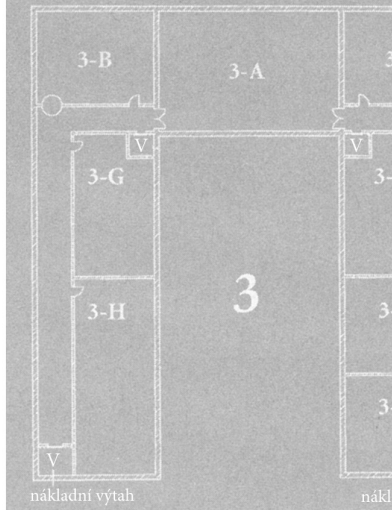
přízemí

druhé podlaží

třetí podlaží

Výtah v severním křídle

Earl Blandon, někdejší senátor Spojených států, dorazil v onen čtvrtek domů nevrlý a opilý ve čtvrt na tři v noci s novým tetováním: obscénním nápisem o dvou slovech mezi klouby prostředníčku pravé ruky. Té noci už jednou, v jakémsi koktejlovém baru, vystrčil ten vztyčený prst na jiného zákazníka, který neuměl anglicky a přijel sem na návštěvu z jakési země třetího světa kdesi za mořem, kde význam tohoto urážlivého gesta evidentně neznali navzdory bezpočtu hollywoodských filmů, v nichž se jím četné filmové idoly blýskaly. Bezelstný cizinec vlastně podle všeho vztyčený prst mylně považoval za jakýsi přátelský pozdrav a reagoval úsměvem a opakovaným příkyvováním. Earla to vyvedlo z míry natolik, že se rovnou z koktejlového baru přesunul do nedalekého tetovacího salonu, kde nedal na rady mistra jehly a v osmapadesáti letech si pořídil svou první ozdobu těla.

Když Earl prošel hlavním vchodem do haly exkluzivního obytného domu zvaného Pendleton, pozdravil ho jménem Norman Fixxer, noční vrátný. Norman seděl na stoličce nalevo za recepčním pultem, před sebou rozevřenou knihu, a vypadal jako břichomluvcova loutka: vyvalené oči, modré se skelným pohledem, v obličejí výrazné rysy marionety připomínající jizvy, hlava stočená v podivném úhlu. V černém, na míru šitém obleku, naškrobené košili a černém motýlku, s bílým, pedantsky naaranžovaným kapesníčkem vykvétajícím z náprsní kapsy saka byl Norman ve srovnání se standardem dalších dvou recepčních, kteří sloužili v předchozích směnách, přehnaně nafintěný.

Earl Blandon neměl Normana rád. Nedůvěřoval mu. Recepční projevoval příliš velkou snahu. Byl nadměrně zdvořilý. Earl nedůvěřoval zdvořilým lidem, kteří projevovali příliš velkou snahu. Vždycky se ukázalo, že něco skrývají. Někdy skrývali skutečnost, že jsou agenti FBI, a předstírali, že jsou místo toho lobbisté s kufříkem plným peněz a hlubokým re-

spektem k senátorské moci. Earl Normana Fixxera nepodezříval, že je maskovaným agentem FBI, ale ten recepční byl setsakra určitě něco víc, než za co se vydával.

Earl se na Normanův pozdrav jenom zamračil. Měl chuť vztyčit svůj čerstvě popsaný prostředník, ale nechal si ji zajít. Urazit recepčního nebyl dobrý nápad. Mohla by se vám ztráct pošta. Oblek, který jste měl mít doma z čistírny do středy, by vám mohli doručit do bytu o týden později. Se skvrnami od jídla. I když by takové gesto vůči Normanovi přineslo pocit uspokojení, plná omluva by si vyžádala zdvojnásobení obvyklé vánoční pozornosti.

A tak se Earl jen zamračil přes halu s mramorovou podlahou a skryl svůj ozdobený prst v sevřené pěsti. Prošel vnitřními dveřmi, které mu Norman otevřel bzučákem, do společné chodby, kde zahrnul doleva. Olízl si rty při představě skleničky na dobrou noc a zamířil k výtahu v severním křídle.

Jeho byt ve třetím podlaží byl až pod střechem. Earl neměl vyhlídku na město, pouze okna do dvora. Ve stejném podlaží bylo ještě sedm dalších bytů, ale ten jeho měl natolik příznivé umístění, aby ho mohl oprávněně nazývat svou střešní nástavbou, především proto, že se nacházel v prestižním Pendletonu. Earl kdysi vlastnil dvacetihektarový pozemek se sídlem o sedmnácti pokojích. Zlikvidoval ho a s ním i další aktiva, aby zaplatil zničující poplatky těm pijavicím, těm zmijím, těm prolhaným parchantům advokátským, ať se všichni usmaží v pekle.

Dveře výtahu se klouzavě zavřely, kabina začala stoupat a Earl hleděl na originál malby, která pokrývala stěny nad bílým táflováním a táhla se přes strop: modří ptáci vznášející se jásavě k obloze, na níž jsou mráčky pozlacené slunečním světlem. Někdy, jako třeba teď, připadala Earlovi krása výjevu a radost ptactva nepřírozená, nepříjemně vtíravá, takže měl chuť obstarat si plechovku sprejové barvy a celé panorama zastříkat.

Mohl by malbu poničit, pokud by na chodbách a ve výtahu nebyly bezpečnostní kamery. Ale společenství vlastníků by ji stejně dalo restaurovat a předepsalo by mu práce k úhradě. K Earlovi už neputovaly velké částky v kufřících, brašnách, manilových obálkách, v nákupních taškách, v krabicích od pečiva nebo připevněné páskou k tělům drahých prostitutek, které přicházely v nepromokavých pláštích, pod nimiž byly nahé. V současné době pociťoval tento bývalý senátor tak často nutkání zohavit tolik

věcí, že se musel násilím ovládat, aby si nakonec vandalstvím nevydláždil cestu do chudobince.

Zavřel oči, aby se uzavřel před kýčovitou scénou s modrými ptáky kou-pajícími se ve slunci. Když výtah míjel druhé podlaží, teplota vzduchu prudce poklesla, snad o deset stupňů v jediném okamžiku. Earl popla-šeně otevřel oči a ohromeně se otočil, když spatřil, že nástěnná malba už kolem něj není. Bezpečnostní kamera zmizela. Ztratilo se i bílé táflování. Pod nohama neměl žádný intarzovaný mramor. Ze stropu z nerezové oceli vyzařovaly jakési kruhy z matného materiálu modré světlo. Z na-blýskané nerezové oceli byly i stěny, dveře a podlaha.

Dříve než mohl v martini naložený mozek Earla Blandona plně vstře-bat a přijmout proměnu výtahu, přestala kabina stoupat – a řítla se dolů. Měl pocit, že mu stoupá žaludek a pak zase klesá. Zapotácel se do strany, zachytil se madla a podařilo se mu zůstat na nohou.

Kabina se nechvěla ani nekymácela. Žádné drnění výtahových lan. Žádné rachocení protizávaží. Žádný třecí šum válečků prudce se otáčejí-cích v namazaných vodicích kolejničích. Ocelová krabice rychlovýtahu se hladce a tiše řítla dolů.

Předtím byl panel s označením podlaží – S, 1, 2, 3 – součástí ovládání výtahu umístěného po pravé straně dveří. Ovládání tu stále bylo, ale nyní čísla začínala u trojky a klesala k dvojce, jedničce a S, po kterém násle-dovala nová jednička a další čísla až ke třicítce. Zmátlo by ho to, i kdyby byl strážlivý. Zatímco se světelný ukazatel pater šplhal vzhůru – 7, 8, 9 –, kabina padala. Přece si nemohl splést pohyb vzhůru s klesáním. Jako by se pod ním propadala podlaha. Kromě toho měl Pendleton pouze čtyři podlaží, z toho jen tři nadzemní. Patra uvedená na tomhle panelu mu-sela být podzemní, všechna **pod** suterénem.

Jenže to nedávalo smysl. Pendleton měl jeden suterén, jediné pod-zemní podlaží a ne třicet nebo jedenatřicet.

Takže tohle už nemohl být Pendleton. Což dávalo smysl ještě mizi-vější. Vůbec žádný smysl.

Možná že ztratil vědomí. Zlý sen vyvolaný vodkou.

Žádný sen nemohl být tak živý, tak intenzivně **fyzický**. Srdce mu zbě-sile tlouklo. Cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev. Kyselé žaludeční šťávy mu popálily hrdlo, a když namáhavě polkl, aby potlačil hořký příval, vy-hrkly mu tím úsilím slzy a rozmazaly mu vidění.

Osušil si slzy rukávem saka. Zamrkal na kontrolní panel výtahu: 13, 14, 15...

Náhlé intuitivní přesvědčení, že je unášen na nějaké strašné a zároveň záhadné místo, vyvolalo v Earlovi paniku. Pustil se madla, přešel kabinou a hledal na podsvíceném kontrolním panelu nouzové tlačítko.

Žádné tam nebylo.

Když kabina mījela minus dvacáté třetí podlaží, vrazil Earl tvrdě palec do tlačítka pro šestadvacítku, jenže výtah se nezastavil, dokonce ani nezpomalil, dokud neminul devětadvacítku. Pak pohyb rychle, ale rovnoměrně ustával. Se slabým plynulým syčením, jako když se ve válci stlačuje hydraulická kapalina, kabina úplně znehybněla, evidentně třicet podlaží pod městem.

Earl Blandon, vystřízlivělý neskutečným strachem – strachem z něčeho, co nedokázal pojmenovat –, se příkrčil a odtáhl se ode dveří. S **žuchnutím** vrazil zády do zadní stěny kabiny.

Ve své legendární minulosti, ještě jako člen senátního výboru pro ozbrojené síly, se jednou zúčastnil schůzky v krytu hluboko pod Bílým domem, odkud by se jednoho dne mohl prezident pokusit spustit nukleární holocaust. Ta pevnost v hlubinách byla nablýskaná a čistá, a přesto na něj působila mnohem zlověstnějším dojmem než jakýkoli hřbitov v noci. Se hřbitovy měl jisté zkušenosti ze svých prvních dní působení v roli státního zákonodárce, kdy si říkal, že na takových osamělých místech nemůže nikdo povstat ze země, hrobů a prachu, aby mohl podat svědectví o braní úplatku. Tento tichý výtah mu připadal **daleko** zlověstnější než prezidentský kryt.

Čekal, až se otevřou dveře. A čekal.

V životě nikdy nepatřil k bojácným lidem. Naopak, vyvolával bázeň v jiných. Překvapilo ho, že ho může tak náhle zachvátit hrůza. Ale chápal, co ho přivedlo do tohoto trapného rozpoložení: přítomnost něčeho z jiného světa.

Jako nekompromisní materialista věřil Earl pouze v to, co viděl, čeho se mohl dotknout, co mohl ochutnat, co si mohl očichat, co mohl slyšet. Důvěřoval jenom sobě a nikoho nepotřeboval. Věřil v sílu svého rozumu, ve svou ojedinělou mazanost, s níž otočí každou situaci ve svůj prospěch.

V přítomnosti tajemna byl bezbranný.

Zachvátila ho tak prudká třesavka, až měl pocit, že uslyší, jak mu o sebe

narážejí kosti. Zkusil zatnout pěsti, ale zjistil, že je strachem tak zesláblý, že nedokáže sevřít prsty. Zvedl ruce od boků a pohledem se je snažil změnit v klubko zbraní.

Byl teď natolik střízlivý, aby si uvědomil, že slova vytetovaná na prostředníčku pravé ruky zřejmě nijak nepřispěla k tomu, aby ten nedovtipný patron z třetího světa sedící v koktejlovém baru jeho urážku pochopil. Ten chlap pravděpodobně neuměl číst anglicky o nic víc než mluvit.

Earl Blandon se nikdy nedostal dál při negativním hodnocení své osoby než právě teď, když se bručivě oslovil: „Idiote.“

Dveře kabiny se pomalu otevřely, jeho zvětšená prostata se jakoby sevrhla, zatímco jeho pěsti se sevřít nedokážou. Byl nebezpečně blízko tomu, aby si načural do kalhot.

Za otevřenými dveřmi byla vidět jen tma tak naprostá, že vypadala jako propast, nesmírná a možná bezedná, do níž modré světlo výtahu nedokázalo proniknout. V tom ledovém, hrobovém tichu stál Earl Blandon nehnutě, nyní hluchý i k bušení ve vlastní hrudi, jako by se z jeho srdce náhle vytratila krev. Bylo to ticho jako na kraji světa, kde už nebyl žádný vzduch k dýchání, kde končil čas. Bylo to to nejstrašnější, co kdy slyšel – dokud se z temnoty za otevřenými dveřmi neozval znepokojivější zvuk, zvuk něčeho, co se přibližovalo.

Ťukání, skřípání, tlumené šelestění: Buď to bylo slepé, ale vytrvalé hledání prováděné něčím velkým a podivným, co se zcela vymykalo senátorově obrazotvornosti... nebo to měla na svědomí horda menších, ale neméně záhadných tvorů, dychtivý houf. Pronikavé kvílení, takřka elektronické povahy, které však bylo nepochybně hlasem, rozechvívalo černou temnotu, výkřik, který mohl vyjadřovat hlad nebo žádost či krvelačnou zuřivost, ale zcela určitě výkřik naléhavé potřeby.

Earlův ochromující děs se vystupňoval v paniku. Vrhł se ke kontrolnímu panelu a hledal tlačítko DVEŘE. Každý výtah měl takový prvek. Až na tenhle. Nebylo tu ani tlačítko ZAVÍRÁNÍ DVEŘÍ ani tlačítko OTVÍRÁNÍ DVEŘÍ, žádné s nápisem NOUZOVÉ ZASTAVENÍ či ALARM, ani telefon ani služební interkom, jenom čísla podlaží, jako by to byl výtah, který se nikdy neporouchal ani nepotřeboval údržbu.

Periferním viděním spatřil Earl, jak se v otevřených dveřích něco hrozně tyčí. Když se k tomu otočil přímo, myslel si, že mu pod tím pohledem přestane tlouct srdce, ale tak snadný konec mu osud nedopřál.

Místnost ostrahy v suterénu

Poté, co při výjezdu k nahlášenému rušení nočního klidu schytl pět střel, poté co málem zemřel v sanitce, poté co málem zemřel na operačním stole, poté co následně chytil těžký zápal plic a málem zemřel při zotavování v nemocnici, odešel Devon Murphy přede dvěma lety od policejního sboru. I když byl kdysi pochůzkář, tedy skutečné terno, ani v nejmenším mu nevadilo strávit zbytek kariéry jako příslušník ostrahy, jako něco, co by jeho někdejší kolegové nazvali hlídač nebo nemotora Barney. Devon si nepotřeboval dokazovat, že je chlapák. Nemusel si dokazovat, že je tvrdý. Bylo mu teprve devětadvacet a chtěl žít a jeho šance žít se značně zvýšila tím, že byl Barney v Pendletonu a ne terčem pro kdejakého grázla a magora v ulicích města.

Na západní straně suterénu obsadilo bezpečnostní centrum místnost mezi bytem správce a velkou strojovnou zajišťující klimatizaci. Prostora bez oken o rozměrech pět a půl krát jedenáct metrů vypadala útulně a nevyvolávala stísněné pocity. Mikrovlnka, kávovar, chladnička a dřez poskytovaly většinu pohodlí domova.

Khaki uniforma vypadala tak trochu hloupě a Devona odlišoval od vrátného jen opasek, na němž viselo pouzdro s nádobkou pepřového spreje Sabre, pouzdro s mobilem, svazek služebních klíčů, malá diodová svítilna a pouzdro s pětačtyřicítkou Springfield Armory XDM s náboji pro automatický colt. V luxusním bytovém domě jako Pendleton byla pravděpodobnost, že by musel použít pistoli, sotva vyšší než pravděpodobnost, že by ho cestou z práce domů unesli mimozemšťané.

V prvé řadě se po něm chtělo, aby průběžně sledoval čtyřadvacet bezpečnostních kamer v budově. A namátkově, dvakrát za směnu, se provětral tím, že obešel suterén, přízemí a dvůr, což zvládl za patnáct minut.

Každá ze šesti plazmových obrazovek na stěně podávala čtyři pohledy ze čtyř bezpečnostních kamer. Dotykovým ovladačem systému Crestron

mohl Devon okamžitě převést kteroukoli kameru na celou obrazovku, pokud zahlédl něco podezřelého, což se nikdy nestalo. Shadow Street číslo 77 byla nejklidnější adresa ve městě.

V Pendletonu bydleli sympatičtí lidé i pitomci, ale společenství vlastníků se k zaměstnancům chovalo slušně. Devon měl k dispozici pohodlnou kancelářskou židli od Hermana Millera. Lednička byla plná balené vody, čerstvé smetany, různých druhů kávy a všelijakých polotovarů, aby si službu konající ostraha mohla uvařit podle chuti.

Právě popíjel směs jamajské a kolumbijské kávy se špetkou skořice, když ho **bzučák** upozornil, že kdosi otevřel z ulice dveře do haly. Pohlédl na příslušný plazmový monitor, přepnul kameru z recepce na celou obrazovku a spatřil senátora Earla Blandona, jak vchází z prosincové noci.

Blandon byl jedním z pitomců. Patřil do vězení, ale koupil si svobodu tím, že vrazil majlant do advokátů v oblecích za pět tisíc dolarů. Nepochybně také vyhrožoval, že s sebou stáhne půlku své politické strany, pokud nepostrčí zadky svých zmanipulovaných vyšetřovatelů a zmanipulovaných soudců, aby se celé to loutkové představení zvané spravedlnost drželo scénáře, jemuž dával přednost.

Práce u policie udělala z Devona tak trochu cynika.

Blandon se svými hustými bílými vlasy a tváří jako z římské mince byl stále hoden titulu senátora a podle všeho se domníval, že jeho zjev by mu sám o sobě měl i nadále získávat respekt, jakého se mu dostávalo předtím, než znectil svůj úřad. Vystupoval odměřeně, přezíravě, arogantně a potřeboval přistříhnout vlasy kolem uší, kterážto maličkost Devona, jenž úzkostlivě pečoval o svůj vzhled, rozčilovala.

Blandon za ty roky do sebe nasál tolik chlastu, že byl vlastně imunní vůči viditelným projevům podnapilosti; jeho opilost už neprozrazovalo nezřetelné mumlání ani nejistá chůze. Když byl namazaný, nepotácel se, místo toho krácel ještě víc vzpřímeně, tlačil ramena víc dozadu a zvedal bradu panovačněji, než když byl strýzlivý. Neklamné známky jeho opilosti byly bezchybné držení těla a téměř naduté vystupování.

Norman Fixxer, noční recepční, uvolnil zámek vnitřních dveří. Ozval se bzučák monitoru zabezpečení dveří.

Třebaže Blandon patřil do vězení a ne do superluxusního bytového domu, byl přece jen majitem bytu. Jako kterýkoli jiný obyvatel domu očekával, že má nárok na soukromí, a to i ve společných prostorách Pendle-

tonu. Devon Murphy nikdy obyvatele nesledoval kamerou v chodbách a do výtahů s výjimkou bývalého senátora, který mohl být tu a tam zábavný.

Jednou, když proplul halou a došel do chodby v přízemí, byl natolik zpitý, že nedokázal zachovat svůj klamně královský postoj, upadl na všechny čtyři a lezl k výtahu v severním křídle – a po čtyřech z něj ve třetí podlaží zase vylezl. Při jednom dalším populnočním návratu prošel sebevědomě kolem výtahu, zahrnul za roh do severního křídla a zřejmě náhle ztratil orientaci. Otevřel dveře do kanceláře recepce, evidentně ji považoval za toaletu a vymočil se na podlahu.

Místnost se nyní zamykala, pokud se právě nepoužívala.

Tentokrát trefil Blandon k výtahu docela snadno a nastoupil do něj s důstojným výrazem hodným vladaře nasedajícího do svého královského kočáru. Když se dveře zavřely a poté, co stiskl tlačítko do třetího podlaží, krátce pohlédl nahoru do bezpečnostní kamery umístěné v kabině a pak s výrazem čirého pohrdání přelétl pohledem nástěnnou malbu s ptáky a oblaky.

Bývalý senátor napsal dva dlouhé dopisy společenství vlastníků, v nichž nástěnnou malbu kritizoval, podle něj s erudicí a vědomostmi znalce umění. Výbor, v němž seděl přinejmenším jeden skutečný fajnsmekr, místo toho došel k závěru, že dopisy jsou zavrženíhodné, konfliktní a alarmující. Bezpečnostní personál sice nebyl otevřeně instruován, aby pozoroval Earla Blandona ve výtahu, když se vrátí domů podnapilý, kvůli nebezpečí, že by mohl malbu poničit, ale nepřímo byla tato možnost naznačena.

Když teď výtah míjel druhé podlaží, stalo se něco neslýchaného. Na senátorově obličejí se objevil výraz překvapení... a náhle smyly záběr z obrazovky vířivé proudy modrých statických poruch nepodobných ničemu, co Devon v životě viděl. Ostatních pět obrazovek rozdělených celkem do dvaceti záběrů rovněž zasáhly statické poruchy a bezpečnostní systém oslepl.

Ve stejné chvíli zaslechl Devon hluboké tympánové údery, duté, podivné a sotva slyšitelné delší tóny. Skrz podrážky bot ucítil vibrace v betonové podlaze, sotva patrné vlny odpovídající rytmu bubnování.

Nezneklidnilo ho to, poněvadž monitory dveří a oken zůstaly funkční a všechna kontrolní světélka na panelu svítila zeleně. V žádném bodu se nikdo nepokoušel dostat násilím dovnitř. Pokud by však zvuk zesiloval a vibrace nabíraly na tempu, možná by se Devonovy rozpaky a starosti změnily v obavy.

Jev však pokračoval s nezměněnou silou a asi po půl minutě hluboké bubnování zesláblo, poslední vibrace se vytratily podlahou a modrá statická elektřina z plazmových obrazovek ustoupila. Vyřazené pohledy bezpečnostních kamer se vrátily.

Kamera výtahu měla širokouhlý objektiv, byla namontovaná u stropu v zadním rohu kabiny a pokrývala celý vnitřek včetně dveří, které byly zavřené. Earl Blandon byl pryč. Kabina evidentně už dřív dorazila do třetího podlaží a bývalý senátor vystoupil.

Devon přešel na kameru zabírající kratší úsek společné chodby s byty 3-A a 3-C a pak na kameru poskytující pohled na celou dlouhou chodbu severního křídla ve třetím podlaží. Earl Blandon nikde. Obýval v tom křídle první byt, 3-D, s okny do dvora. Musel vystoupit z výtahu, zahrnout za roh a projít dveřmi do svého bytu v době, kdy kamerový dozor selhal.

Devon proběhl všech čtyřadvacet kamer. Všechny veřejné prostory byly prázdné. Pendleton zůstal tichý a klidný. Nad suterénem byly pochmurné bubnování a vibrace zjevně tak slabé, že i pokud to někoho probudilo, nezneklidnilo ho to natolik, aby vyšel z bytu a rozhlédl se.

Bazén v suterénu

Ať už vstával ráno ve čtyři hodiny jako teď nebo po práci, Bailey Hawks plaval raději jen s osvětlením pod vodou a zbytkem dlouhé místnosti utopeným ve tmě, kdy bazén připomínal zářící klenot, a jasné odrazy vody se třepaly jako průsvitná křídla po bílých stěnách a stropu z keramických dlaždic. Příjemně teplý bazén, štiplavý pach chlóru, svištění údů krájejících vodu, mírné čvachtání vlnek pleskajících o bleděmodré kachlíky... Napjaté očekávání předjímající pracovní den a duševní únavu na jeho konci z něj při plavání spadlo.

Vylezl z postele před svítáním, aby si protáhl tělo, nasnídal se a byl u svého stolu, když se otvírala burza, ale časné vstávání nebylo příčinou vyčerpání, jaké pociťoval každý páteční večer. Den strávený investováním peněz jiných lidí ho někdy vyčerpал stejně jako kterýkoli den v boji, kterého se zúčastnil jako příslušník námořní pěchoty. V osmatřiceti byl už šestým rokem nezávislým makléřem, poté co po odchodu do civilu pracoval tři roky pro velkou investiční banku. Během prvního roku v bance, když mu úspěch zvedl sebedůvěru, se domníval, že bude nakonec pod menším tlakem, když bude odpovědný za ochranu a růst aktiv svých klientů. Ale břemeno nikdy neztratilo na váze. Peníze mohly svým způsobem představovat svobodu. Kdyby přišel o část něčích investic, odhazoval by tím kus svobody dotyčného klienta.

Když byl Bailey ještě chlapec, říkala mu jeho matka „můj strážce“. Jeho neschopnost ji ochránit se do něj zabodla jako trn a neustále se mu zavrátávala do mysli po všechna ta následující léta, trn zapíchnutý příliš hluboko, než aby šel vytáhnout. Mohl to odčinit, pokud to vůbec bylo možné, jedině spolehlivou službou jiným.

Na konci pátého bazénu se dotkl nohama dna a obrátil se čelem ke vzdálenějšímu konci dlouhého obdélníku mihotavé vody, kudy předtím vstoupil po vnitřních schůdcích. Bazén byl metr padesát hluboký a Bai-

ley měřil metr devadesát, takže když se opřel zády o okraj, aby si oddechl, než udělá dalších pět délek, voda mu nesahala ani po ramena.

Shrnul si mokré vlasy z obličeje – a zahlédl jakýsi temný tvar, který k němu mířil zpod vodní hladiny. Nebyl si vědom, že by někdo vstoupil do bazénu po něm. Zčeřený povrch spřádal chvějivé světlo a stíny vlnek do spletitých vzorů, které výrazně zkreslovaly blížící se postavu. Když se člověk ponořil, kladla voda větší odpor a snižovala rychlost pohybu vpřed víc než při tempech na hladině, ale tento plavec provrtával vodu jako torpédo. Úsilí potřebné k takovému pohybu by mělo toho člověka přimět k nadechnutí dřív, než uplave třicet metrů, jenže on byl podle všeho pod vodou stejně doma jako kterákoli ryba.

Poprvé od doby, kdy sloužil u námořní pěchoty, vycítil Bailey smrtelné a bezprostřední nebezpečí. Neztrácel ani chvíli zpochybňováním svého instinktu, otočil se, přitiskl dlaně na vyvýšený okraj a vytáhl se z bazénu do kleku. Zezadu ho někdo uchopil za levý kotník. Stáhl by ho zpátky do vody, kdyby Bailey divokým kopnutím pravou nohou nezasáhl něco, co byl podle všeho útočníkův obličej.

Bailey byl volný, vyhrabal se na nohy, odpotácel se dva kroky po zdrsnělé dlaždici a otočil se, náhle bez dechu, přemožený iracionálním strachem, že se nachází ve společnosti něčeho nelidského, nějaké mytické nestvůry nebo jiné, která nepatřila tak zcela do světa bájí. Nic se proti němu nepostavilo.

Světla pod hladinou nebyla tak jasná jako předtím. Jejich odstín se vlastně změnil z ostře bílého na kalně žlutý. Řada modrých dlaždiček při hladině vypadala v této pochmurné tlumené záři jako zelená.

Temný tvar se pohyboval pod hladinou, hladký, rychlý, letící ke schůdkům. Bailey běžel podél okraje bazénu a snažil se získat na plavce lepší výhled. Bazén měl teď žlutou barvu kyseliny a zdálo se, jako by ho někdo znečistil, v některých místech byl čirý, v jiných zakalený. Rozlišit detaily té bytosti – nebo věci – ve vodě bylo obtížné. Bailey měl dojem, že rozeznává nohy, paže, základní tvar lidského těla, a přitom celkově zjev působil neobyčejně podivně.

V prvé řadě tento plavec nekopal nohama, což bylo bez ploutví pro pohyb pod vodou téměř zásadní, a nepoužíval ani ruce. Jako by se pohyboval svalovým vlněním žraloka a poháněl se vpřed způsobem, jakým by to žádná lidská bytost nesvedla.

Kdyby u Baileyho převládla rozvaha nad zvědavostí, strhl by z věšáku svůj tlustý froté župan, natáhl by si jej, vklouzl by do gumových nazou-váků a pospíchal by do nejbližší kanceláře ostrahy v západním křídle suterénu. Službu tam bude mít Devon Murphy. Jenže Baileyho ochromila strašidelná postava toho plavce, mimozemská atmosféra, která se v prostoru bazénu rozhostila.

Budova se velmi slabě zachvěla. Ze země pod základy Pendletonu stoupalo hluboké dunění. Bailey pohlédl na podlahu a napůl očekával, že uvidí vlasové praskliny otvírající se v betonových spojích mezi dlaždicemi, ale nic takového se nestalo.

Při krátkém otřesu se světla v bazénu znovu proměnila, z nezdravě tmavého odstínu moči s hnísem v červený. Těsně před schůdky se plavec obrátil se snadností mrštného úhoře a mířil ke konci bazénu, odkud Bailey utekl.

V místech, kde byla voda čistá, měla barvu brusinkového džusu. Tam, kde byla zakalena jakoby zvířeným bahnem, připomínala krev a tato zlo- věstná skvrna se nyní šířila bazénem rychleji.

Chvějivé odrazy vody na lesklých bílých dlaždicích stěn a stropu se proměnily v jazyky falešných plamenů. Dlouhá místnost byla stále temnější a pochmurnější a stíny se vzdouvaly jako valící se dým.

Když se plavec blížil ke vzdálenějšímu konci bazénu, bylo ho vidět stále hůř, třebaže byl v zakalené vodě pořád viditelný. Žádný člověk by nedokázal uplavat tři délky bazénu tak rychle a přitom se nemusel ani jednou nadechnout.

Chvění trvalo pět či šest vteřin a půl minuty poté, co ustalo a budova ztichla, změnila se světla v bazénu postupně z červené na žlutou a pak zpět na bílou. Z falešných plamenů olizujících lesklé stěny se stala původní tančící křídla světla a místnost zjasněla. Zakalená voda znovu zpřůzračněla. Záhadný plavec zmizel.

Bailey Hawks stál s pěstmi zaťatými u boků a voda z něj kapala do louže, která se pod ním vytvořila. Srdce mu možná tlouklo méně než kdysi, když byl pod nepřátelskou palbou, ale přece dost silně, aby ho slyšel.

Ve 4.13 ráno probudil Silase Kinsleyho hluboký zvuk podobný hřmění a měl pocit, že se budova chvěje. Ale než se posadil a úplně probral, krátké dunění a pohyb ustaly. Čekal ve tmě, chvíli naslouchal a pak dospěl k závěru, že vyrušení bylo součástí snu.

Jenže jakmile se dotkl hlavou podušky, ozval se znovu jakýsi zvuk, a to zevnitř zdi, u níž stálo jeho lůžko. Šustivý klouzavý hluk vyvolával představu hadů svíjejících se mezi spoji za sádrokartonovou stěnou, což se zdálo být nepravděpodobné, ne-li nemožné. Nikdy předtím něco podobného neslyšel. Měl podezření – intuitivní –, že to musí souviset se znepokojivou historií domu.

Rušivé zvuky se ozývaly asi pět minut. Ležel a poslouchal, uvažoval, ne vystrašeně, ale určitě ostražitě, a pozorně pátral po jakékoli změně ve zvuku, která by mu pomohla určit jeho zdroj.

Následné ticho v sobě neslo jakési očekávání, což zahánělo spánek. Silasovi bylo nedávno devětasedmdesát a věděl, že jakmile se spánek přeruší, obvykle se jen stěží vrátí. Silas byl obhájce v občanských sporech, nyní na odpočinku, ale myslelo mu to stejně jasně jako v oněch dnech, kdy měl kalendář plný objednaných klientů. Vstal před úsvitem, vysprchoval se, oblékl a právě si smažil na másle vejce, když za oknem kuchyně ostře růžové jitřní světlo nakreslilo na pozadí oblohy korálové útesy.

Později, po obědě, usnul v křesle. Když se za hodinu znepokojeně napřimil, nedokázal si vzpomenout na značnou část zlého snu, z něhož právě unikl, jen na to, že v něm figurovaly katakomby z travertinu, v nichž se nenacházely žádné kosterní pozůstatky, jak tomu bývá u většiny katakomb, nýbrž prázdné pohřební výklenky vytesané do klikatících se zdí. Něco tichého a neviděného, něco s neúprosnými úmysly po něm pátralo v labyrintu chodeb.

Ruce měl chladné jako mrtvola. Zahleděl se na pŕlměsíčky u základny svých nehtů.

Ještě později toho pochmurného prosincového odpoledne stál Silas u okna obývacího pokoje svého bytu ve třetím podlaží Pendletonu na samém vrcholu Shadow Hillu a sledoval, jak ulice pod ním mizí za postupující dešťovou clonou. Budovy ze žlutohnědých cihel, z červených cihel, z vápence, stejně jako novější, vyšší a ošklivější věže z neprůhledného skla se okamžitě odbarvily do jednotné šedi, když se přes ně přehnal liják, a staly se z nich přízračné stavby dávno mrtvého města ze snu o moru a pustošení. Ani teplá místnost ani jeho kašmírový svetr ho nedokázaly zbavit mrazení, které jím prolétlo jako hejno sarančat.

Podle oficiálních zdrojů byly před 114 lety Margaret Pendletonová a její děti – Sophia a Alexander – uneseny z tohoto domu a zavražděny. Silas před časem začal pochybovat, že k tomu únosu před dávnými lety vůbec došlo. V oněch dnech postihlo ty tři něco podivnějšího než vražda, něco horšího.

Shadow Hill stoupal do nejvyššího bodu tohoto významného města a jeho třetí podlaží bylo v Pendletonu nejvyšší. Stavba orientovaná k západu jako by vládla metropoli dole bičované deštěm. Samotný kopec i ulice odvozovaly svá jména od stínů stromů a budov, které se za slunečných odpolední z hodiny na hodinu prodlužovaly, za soumraku se plížily k vrcholu a setkávaly se s nocí, jež přicházela z východu.

Pendleton nebyl jenom výstavný dům, nebyl pouhým honosným sídlem, byl především secesním **palácem** postaveným v roce 1889 na vrcholu zlatého věku, pět tisíc pět set sedmdesát pět čtverečních metrů pod střechou nepočítaje v to rozlehlý suterén či samostatný přístřešek pro kočáry. Budova představovala kombinaci georgiánského slohu a francouzské renesance, měla vápencovou fasádu s umně vyřezávanými obklady oken. Ani Carnegieové, ani Vanderbiltové, dokonce ani Rockefellerové nikdy nevlastnili skvělejší dům.

Když se zde krátce před Vánoce roku 1889 usadil Andrew North Pendleton – miliardář v době, kdy miliarda dolarů ještě představovala opravdové peníze –, pokřtil svůj nový dům Belle Vista. A pod tímto jménem byl dům známý čtyřiaosmdesát let; ale v roce 1973 byl přeměněn na bytové jednotky a přejmenován na Pendleton.

Andrew Pendleton žil v Belle Vista šťastně až do prosince 1897, kdy

byly jeho žena Margaret a jejich dvě děti údajně uneseny, aniž byly kdy nalezeny. Z Andrewa se pak stal politováníhodný samotář, jehož výstřednost přerostla v neškodný druh šílenství.

Silas Kinsley ztratil svou ženu v roce 2008 po třiapadesáti letech manželství. Jemu a Noře nebylo nikdy dopřáno mít děti. Poněvadž byl vdovcem už tři roky, uměl si představit, jak mohly osamělost a smutek přivřít Andrewa Pendletona o rozum.

Silas nicméně dospěl k závěru, že osamělost a ztráta nepředstavovaly primární příčinu miliardářova někdejšího chátrání a sebevraždy. Andrewa Northa Pendletona dohnala k šílenství také jakási strašná zkušenost, jakýsi záhadný prožitek, který se snažil sedm let pochopit a na nějž zůstával chorobně fixovaný, dokud si nevzal život.

Jakýsi druh obsese se po Nořině smrti zmocnil i Silase. Poté co prodal dům a koupil tento byt, vyplňoval svůj čas tím, že se zajímal o historii této dominantní budovy. Jeho zvědavost uzrála v takovou posedlost, že trávil nesčetné hodiny zahloubaný do veřejných záznamů, novin více než století starých a dalších archivních materiálů, kdy hledal fakta, byť sebeobycenější, která by mohla doplnit jeho vědomosti o Pendletonu.

Přestože v minulosti pozoroval celou řadu bouří přicházejících z nižších poloh a stoupajících po severním svahu Shadow Hillu, ustoupil nyní Silas o krok, když první úder vody práskl do tabulí francouzských oken, jako by déšť, mylně pokládán za pouhý projev počasí, představoval zlovolný útok namířený právě proti němu. Obraz města se rozpil, den jako by potemněl a stříbrný efekt světla lampy v obývacím pokoji učinil z okna nedokonalé zrcadlo. V mokřém skle byl jeho obličej průhledný a hodně nedokreslený, jako by ve skutečnosti nešlo o jeho odraz, ale byl to obličej někoho cizího, bledý výraz něčeho, co nebylo úplně lidské, návštěvníka ze skryté říše dočasně spojené s tímto světem mocí bouře.

Bodce blesku rozštíply potemnělý den, a když hrom rozburácel nebe, odvrátil se Silas od okna. Zašel do kuchyně, kde zářivky pod horními skřínkami zlatě rozjasňovaly žulové pracovní desky linky. Všechna ostatní světla byla zhasnutá. Stůl v jídelním koutě byl posetý jeho složkami o Pendletonu: novinovými články, kopiemi veřejných záznamů, přepisy rozhovorů s lidmi, kteří tvrdili, že mají určité zkušenosti s budovou před rokem 1974, a fotokopiemi jedenácti útržků, jež zbyly z deníku psaného rukou, který Andrew North Pendleton zničil těsně předtím, než si vzal život.

Každý z dochovaných kousků Pendletonova rukopisu byl neúplný fragment, všechny byly kolem krajů dohněda ožehnuté, protože svůj deník spálil v krbu ve své ložnici, než si strčil do úst hlaveň brokovnice a obsloužil se smrtelnou dávkou hrubých broků. Každý z jedenácti útržků zápisu byl velmi zajímavý a naznačoval, že Andrew Pendleton zažil něco mimořádného, něco, co nebylo z tohoto světa. Nebo ho snad v závěrečném stadiu jeho šílenství trápila demence, v níž považoval noční můry a halucinace za vzpomínky na skutečné události.

Z jedenácti dochovaných útržků se Silas nejčastěji vracel k nejasnému, znepokojivému fragmentu o Pendletonově dceři Sophii, které bylo sedm let, když zmizela. Ta slova a všechny jejich možné významy ho tak pronásledovaly, že si je vryl do paměti: ... **a její kdysi růžová pleť zešedla, její rty šedé jako popel a její oči jako kouř, neveselý kovově šedý úšklebek, už to není má Sophie a je Sophií čím dál míň.**

Ztráta rodiny v případě Andrewa Pendletona nebyla jedinou tragédií v historii velkého domu. Druhý majitel, Gifford Ostock, který byl jediným dědicem značného majetku pocházejícího z těžby uhlí a výroby železničních vagonů na přepravu uhlí, žil v Belle Vista poklidně a spokojeně od roku 1905 do roku 1935. Jedné prosincové noci roku 1935 povraždil sluha Nolan Tolliver rodinu Ostockových a veškerý personál ubytovaný v domě a pak zabil sám sebe. Tolliver zanechal nesouvislý vzkaz psaný rukou, v němž tvrdil, že je zavraždil, aby „zachránil svět před věčnou temnotou“, a třebaže přiznal svou odpovědnost za šestnáct mrtvých, osm z nich se nikdy nenašlo. Do dnešního dne nebylo známo, proč nebo jak se Tolliver zbavil poloviny svých obětí, nebo proč se podobně nezabavil ostatních osmi.

Bailey Hawks střet v plaveckém bazénu ostraze budovy neohlásil. S ohledem na soukromí obyvatel domu nebyla v těch prostorách umístěna žádná kamera; neexistoval tedy žádný důkaz, že k podivnému incidentu došlo.

K Baileyho klientům patřilo pět obyvatel Pendletonu: sestry Cuppovy, Edna a Martha, v bytě 3-A, Rawley a June Tullisovi ve 2-D a Gary Dai ve 3-B. Lidé se značnými investičními portfolii by pravděpodobně přestali svěřovat své jmění člověku, který by začal dělat rozruch s nadpřirozenými zážitky, a nezáleželo by na tom, jak solidní práci odváděl v minulosti.

Bailey strávil větší část dopoledne a začátek odpoledne ve své pracovně, kde sledoval ceny akcií, dluhopisů a komodit na třech vyčleněných počítačích a zároveň na čtvrtém prováděl průzkum a analýzu. Pracoval s ním tady pouze jeden z jeho dvou zaměstnanců na plný úvazek, Jerry Allwine, a třebaže zde dnes nebyl kvůli chřipce, den nebyl nijak hektický. Ani u kmenových akcií ani u komodit nebyl větší pohyb, a když hlavní burzy uzavíraly, ve 14.00 jeho času, ukázalo se, že to byl slabý den.

Bailey se obvykle nenechal vyrušovat okolím a měl jedinečnou schopnost koncentrace, která mu sloužila nejen v bitvách na poli finančním, ale i ve válkách v Afghánistánu a Iráku. Ale v ten čtvrtek mu mysl odbíhala od práce ke vzpomínkám na záhadnou postavu v bazénu a pocit nebezpečí, který v něm v té chvíli vyvstal, se vracel a nemizel, i když nebyl tak akutní jako při onom střetnutí.

Po třetí hodině, už s vypnutými počítači, byl stále ještě za pracovním stolem a pracoval při světle jediné lampy, když jeho pozornost přitáhla tříšť deště, která se rozprskla o okna orientovaná k severu. Až teď si uvědomil, jak den potemněl. Šero se příkradlo o dvě hodiny dřív. Klesající mraky vypadaly stejně plyšově a šedě jako kožíšky koček sester Cuppo-

vých a zdálo se, že se na město netlačí jen shora, ale že se kolem něj ovíjejí, jako by se usazovaly k dlouhému nádhernému večeru.

Blesky v sérii šlehal, šlehal a šlehal. Oslnivé záblesky způsobovaly, že se geometrické stíny příček a sloupků francouzských oken zachvěly v tlumeném osvětlení místnosti a krátce se otiskly na stěnách.

Rychle následující rachot hromu, dost hlasitý, aby připomněl Armageddon, Baileyho ze židle nezvedl. Ale když se světlo jeho stolní lampy při následující kanonádě ztlumilo, vyskočil na nohy, poněvadž tentokrát se mezi mřížkami promítnutých stínů okenních ráků pohyboval další stín. Vlnící se a hbitý. Rychle se proplétal místností, ne jako by byl pouhou siluetou něčeho neživého, vymrštného a uvedeného do pohybu světlem blesku, nýbrž jako by byl přistiženým vetřelcem.

Temná postava s nejasnými obrysy měla při skoku výšku muže, ale při plavném běhu připomínala spíš pantera. Už když vstával, otočil se Bailey i se židlí a obrátil se, aby sledoval přízrak, pokud to přízrak byl. Unikalo to oku rychle a rtuťovitě, hladkými a plynulými pohyby, zatímco stíny okenních ráků vyvolané blesky se mihotaly a škubaly sebou v blikavých záchvěvech bouře.

Černá postava nezanechávala stopy na stěně jako okenní mřížky, ale vypadalo to, že **prošla** omítkou. Řetěz blesků vyslal svůj poslední oslnivý článek, mosazná stolní lampa zjasněla a Bailey vyběhl z pracovny za tou věcí, kterou nedokázaly zastavit stěny.

Silas chvíli vestoje hleděl na složky o Pendletonu, které se povalovaly na kuchyňském stole, a pak přešel ke kávovaru. Naplnil bílý keramický hrnek, z příhrádky v horní skřínce vyndal láhev brandy a kávu si ochutil. Hodiny ukazovaly 3.07 odpoledne, a přestože si Silas nikdy nedopřál drink dřív než v době večere, pokud si ho vůbec dopřál, cítil potřebu posilnit se na schůzku, kterou měl mít v pět.

Opřel se o linku zády k dvojitému dřezu a okénku nad ním. Zář blesku oživila jeho stín, který se vrhl zešeřelou kuchyní dopředu a zase uskočil zpět, vpřed a znovu zpátky, jako by deformovaná silueta byla bytostí s vlastní myslí a dychtivou touhou získat svobodu.

Upíjel kávu, která byla tak horká, jak jen mohl snést, snad jako lék nejen na jeho pocuchané nervy, ale také na mrazení, jež ho sužovalo. Měl sto chutí na domluvenou schůzku nejít, zůstat zde a pít říznutou kávu, dokud mu neztěžknou víčka a nezačne usínat. Jenže i na penzi zůstával právníkem, který respektuje nejen federální, státní a městské zákony, ale zejména zákon slušnosti, kód, o němž věřil, že se s ním lidé rodí, kód odpovědnosti, který zahrnuje povinnost milovat pravdu a držet se jí.

Někdy byla pravda těžko uchopitelná.

Když v roce 1935 sluha Tolliver zavraždil rodinu Ostockových a své spolupracovníky, zůstala Belle Vista tři roky neobydlená, dokud staromládenecký naftař jménem Harmon Drew Firestone, jehož neodradil ten příběh násilí, nekoupil tento skvělý dům za mimořádně výhodnou cenu. Utratil celé jmění, aby dům zrestauroval k jeho bývalé slávě. Ještě před druhou světovou válkou se Belle Vista stala centrem pulzujícího společenského života. Starý Harmon Firestone zemřel tiše ve spánku přirozenou smrtí na jaře roku 1972.

Firestoneovi dědicové prodali Belle Vista realitnímu developerskému trustu, který předělal budovu na třiadvacet soukromých bytů různých

velikostí se společnými prostory. Vysoké stropy, bohaté, zručně provedené architektonické detaily, vyhlídky z vrcholu kopce a elegantní veřejné prostory zajistily, že se v roce 1974 bytové jednotky rychle prodaly za nejvyšší cenu za čtvereční metr v historii města. O třicet sedm let později ještě stále žilo ve svých bytech pár původních vlastníků, ale další jednotky změnilly majitele více než jedenkrát.

Teprve předchozího dne se Silas dověděl, že pendletonské krveproliti neskončilo vražedným řaděním Nolana Tollivera v roce 1935. Nejenže se vyskytly násilnosti bizarní povahy nedávnějšího data; evidentně k těmto incidentům rovněž docházelo s předvídatelnou pravidelností každých třicet osm let, den sem den tam, což naznačovalo, že by brzy mohlo dojít k dalším zvěrstvům.

Margaret Pendletonová a její dvě děti, Sophia a Alexander, zmizely 2. prosince 1897.

O třicet osm let později, 3. prosince 1935, byla povražděna rodina Ostockových a sedm členů jejich domácího personálu.

V roce 1973, třicet osm let po ostockovské tragédii, nebydlel v Belle Vista nikdo, poněvadž se přestavovala na luxusní byty; žádní obyvatelé nezemřeli. Nicméně koncem listopadu a začátkem prosince toho roku řemeslníci pracující na přestavbě měli tak znepokojivé zážitky, že jich několik dalo výpověď, a po celé roky zachovávali mlčení o tom, čeho byli svědky. Jeden z nich, Perry Kyser, se měl v pět hodin se Silasem setkat.

Dolil si hrnek u kávovaru. Brandy nesklidil. Po chvilce váhání se rozhodl, že si ji už do kávy nedá.

Když zašrouboval uzávěr láhve, zahlédl koutkem oka nějaký pohyb, něco tmavého a prchavého. S bušícím srdcem se obrátil k otevřeným dveřím do haly. Světlo z páru křišťálových stropních svítidel odhalovalo krémově zbarvené stěny, perský běhoun, lesknoucí se mahagonovou podlahu, ale žádného vetřelce.

Z nedávných zjištění měl nervy napjaté jak struny. Jestliže se měl Pendleton znovu stát domem smrti, jakým se už několikrát v prosinci stal, možná nezbývalo moc času. Byl čtvrtek 1. prosince 2011.

Silas nehodlal pustit letmo zahlédnutou postavu v hale z hlavy jako zrakový klam. Odložil hrnek kávy a odvážil se vyjít z kuchyně. S nakloněnou hlavou se pokoušel vetřelce zaslechnout. Vlevo se nacházela jídelna, vpravo byla pracovna a malá koupelna. Nikde nic.

Za jídelnou byl velký obývací pokoj s litinovým krbem s umně vytesaným vápencovým obložení, které sahalo až ke stropu do výšky více než čtyř metrů zdobenému rákosovou krytinou a lištou se vzorem vajec a šipek. Přímo proti krbu sjížděly po vysokém okně hadovitě dolů čůrky deště.

Za vzdálenějším koncem obývacího pokoje byla v předsíni u vstupních dveří zastrčená závora i bezpečnostní řetěz.

Na druhém konci haly nikdo nečíhal, ani v ložnici ani v žádném ze dvou přístěnků. Ticho se zdálo být hlubší než obvykle, jako klid před bouří, i když nepřirozenost toho ticha mohla existovat pouze v jeho rozjitřených představách.

Když se blížil k pootevřeným dveřím prostorné koupelny, říši bílého mramoru se zlatavými žilkami a rozlehlých ploch zrcadel, měl dojem, že slyší šeptající hlasy nebo snad klouzavé zvuky, které zaznívaly ze stěn již v noci. Ale když překročil práh, ukázalo se, že i koupelna je tichá – a prázdná.

Prohlížel místnost v jednom ze zrcadel, pak v druhém, jako by mu odraz prostoru mohl odhalit něco, co nemohlo být spatřeno přímo. Poněvadž zrcadla byla umístěna proti sobě, stál mezi mnohonásobně rozmnoženými Silasi Kinsleyi, kteří buď postupovali v jediném zástupu proti němu, nebo se od něj vzdalovali otočení zády.

Uplynulo už hodně času od té doby, kdy si naposledy prohlížel svůj obličej v zrcadle a plně si přítom uvědomoval sám sebe. Vypadal mnohem starší, než se cítil. Zestárl o deset let za ty tři roky, co Nora nežila.

Přelétal pohledem z jedné tváře na druhou a napůl očekával, že jedna z nich bude patřit neznámému, tomu zlovolnému Druhému skrývajícímu se mezi zmenšujícími se Silasi Kinsleyi. Kuriózní myšlenka. Všechny postavy ovšem představovaly identické starce.

Když se vrátil do chodby, ozval se hluboký a hrozivý rachot, ne hřmění hromu, nýbrž pod nohama, jako kdyby hluboko pod budovou projížděl vlak, jenže město žádný systém podzemní dopravy nemělo. Pendleton se třásl a Silas se kymácel s ním. Pomyslel na **zemětřesení**, ale za těch pětadesát let, co v tomto městě žil, nikdy nepocítil žádný záchvěv a nikdy neslyšel o žádném významném zlomu, který by se nacházel pod kteroukoli částí státu. Chvění trvalo deset či patnáct vteřin a pak se vytratilo, aniž po sobě zanechalo nějaké škody.

V pracovně se Svědek točil v kruhu dokola, nejdřív ze všeho chtěl nasát atmosféru místa. Mohl se tu zdržet jen v řádu vteřin, snad minutu, maximálně dvě. Byl to mužský pokoj, ale útulný, s jednou stěnou věnovanou galerii fotografií ukazujících Silase Kinsleyho s některými z klientů, jež zastupoval; Silase a jeho zesnulou ženu Noru v exotických lokalitách; a oba manžele s různými přáteli při slavnostních příležitostech.

V chodbě Kinsley prošel kolem otevřených dveří směrem ke kuchyni. Nepohlédl v tu stranu. Svědek čekal, až se advokát znovu objeví v opožděné reakci na to, co zaznamenal periferním viděním, ale povědomé zvuky z kuchyně naznačovaly, že žádná konfrontace nehrozí.

Jak by reagoval, kdyby objevil cizince – silného mladíka ve vysokých botách, džínách a svetru – ve svém bytě, který se tu zhmotnil jako kouzlem? Se strachem starce zesláblého věkem, nebo s chladnou autoritou právníka dosud sebejistého po desetiletích triumfů v soudních síních? Svědek měl dojem, že tohle není muž, kterého bylo snadné vyvést z klidu.

Dvě stěny pokoje byly od podlahy až ke stropu zakryty policemi plnými knih. Většinou šlo o právnickou literaturu, o případy důležité pro interpretaci zákonů, jež zakládaly precedenty, a tlusté biografie významných postav v historii americké právní vědy.

Svědek s úctou přešel zlehka rukou po hřebetech svazků. Tam, odkud přicházel, nebyly žádné zákony, žádní advokáti, žádní soudci, žádné poroty, žádné procesy. Nevinní byli smeteni brutálním přílivem víry v nadřazenost primitivnosti, přesvědčením o správnosti zla, vzpourou proti realitě a panováním idiotského přesvědčení o existenci jediné Pravdy. Svědek zabil ve své době mnoho lidí v jistotě, že nikdy nebude volán k odpovědnosti za krev, kterou prolil. Přesto měl k právu hlubokou úctu, jakou by člověk, který žil v beznaději bez boha, mohl chovat k představě boha, k níž se nemohl upnout

Bouře byla darem. Text „Deštivé noci v Memphisu“ potřeboval melodii plnou energie, ale zároveň s melancholickým podtónem, což vůbec nebyla snadná kombinace, obzvlášť ne pro Twylu Trahernovou. Ta energie jí potíže nedělala, ale melancholie pro ni byla zprostředkovanou zkušeností, něčím, co se stávalo jiným lidem, a ačkoli už několik melancholických písní napsala, potřebovala odpovídající prostředí, které by ji inspirovalo. Seděla s kytarou na stoličce u okna v pracovně svého bytu ve třetím podlaží Pendletonu, upírala pohled do dobře načasovaného deště, na světla města třpytící se v předčasném soumraku, který dni vnutila bouřková mračna; volila tóny, zkoušela různé struny, hledala, jak zní smutek.

Třebaže tímto způsobem nekomponovala pokaždé, stvořila nejprve refrén, protože na něm musel být ten největší důraz. Rodilo se jí to v hlavě – konečné úpravy provede u piana –, osmitaktový přechod si nechá na později a zaznamená ho až poté, co z refrénu vytáhne čistou melodii.

Jako obvykle si už dřív zpracovala text písně řádek po řádku, verš po verši, a každý z nich vybrousila, dokud nezářil, ale ne natolik, aby byl uhlazený. Lesk bez uhlazování se těžko dosahuje. Mnoho textařů jednoduše napíše celou píseň s vědomím, že několik řádků není dost dobrých a že se k nim budou muset později vrátit a přepsat je, jenže Twyla tak pracovat nemohla. Někdy sice musela doladovat slova, jakmile dokončila melodii, aby dosáhla správného synkopování, aby slabiky ladně splývaly s hudbou, ale vždycky se ukázalo, že doladování má své meze.

Psala country a byla s touto hudbou spjatá, dcera farmáře, který přišel o farmu za recese v roce 1980, když jí byly dva roky. Pracoval pak jako údržbář v uhelné elektrárně, většinou v prostorách bez oken, kde teplota dosahovala přes padesát stupňů. Deset hodin denně, pětkrát a někdy

šestkrát v týdnu. Neustále zpocený. Často vykonával nebezpečnou práci, kdy byl vzduch zamořený jemným popílkem z rozmělněného uhlí, které se spalovalo řadou opakovaných řízených zážehů. Winston Trahern vydržel ve svém zaměstnání dvaadvacet let, aby mohl svou rodinu šatit, živit a zajistit jí slušný život. Twyla nikdy neslyšela, že by si její otec stěžoval. Vždycky se sprchoval v práci po směně a domů se vracel svěží a čistý. Když bylo Twyle čtyřadvacet, explodoval v elektrárně krakovač uhlí. Zabil jejího otce a dva další muže.

Dostala od něj do vínku veselou povahu, což jí při psaní melancholické písně činilo potíže, ale bylo to lepší dědictví, než by byl hrnec zlaťáku.

Ve městě se rozvinuly závoje deště a voda stékala po okenních tabulích. Prostředí svědčilo spojení melodie s textem. Twyla si začala uvědomovat, že píše píseň, kterou nikdo nezaspívá líp než Farrel Barnett, její bývalý manžel. Jeho první velký hit jako interpreta a první melodie, s níž se jako textařka dostala na žebříček nejlepších deseti, byla píseň „Odcházím pozdě a skleslý“ a vzali se, když dopsala čtyři písně pro jeho druhé cédéčko.

V té době si myslela, že Farrela miluje. Možná ho opravdu milovala. Nakonec si uvědomila, že ji to k němu přitahuje částečně proto, že jeho oči měly tentýž odstín modři jako oči jejího táty, a že budil dojem důvěryhodnosti a неотřesitelné pohody, čímž připomínal Wina Traherna.

Ve Farrelově případě byla veselá nálada opravdová, i když někdy maniakální a neodpovídající danému okamžiku. Jenže dojem důvěryhodnosti byl projekcí tak prchavou jako paprsek světla, který kreslí obrázky na filmové plátno. Točil se mezi ženami jako tornádo v kansaském městečku, ničil jiná manželství, připravoval své zranitelnější milenky o vědomí vlastní hodnoty, jako by nečerpal potěšení ze sexu, ale namísto toho ze zkázy, kterou po sobě zanechával. Třebaže byl k Twyle vždycky něžný, k jiným ženám respekt nechoval. Tu a tam některá z těchubohých bytostí plná trpkosti přistála na Twylině prahu, jako by z nich to, že přetrpěly Farrela Barnetta, udělalo sestry, které se mohou vzájemně utěšovat a plánovat společnou pomstu.

Po čtyřech letech už ho nemilovala. Trvalo jí další dva roky, než si uvědomila, že pokud se s ním nerozvede, zničí jí život a jeho trosky rozmetá tak důkladně, že nebude schopná složit ho do původního stavu. V té době měl Farrel v žebříčku country music patnáct písní, z nichž dvanáct napsala Twyla. Osm jejích se vyšplhalo až na první místo.

Důležitější bylo, že spolu zplodili dítě – Winstona, pojmenovaného po Twylině otci –, a Twyla byla zprvu rozhodnutá, že Winny nebude vyrůstat v neúplné rodině. Nakonec pochopila, že v některých vzácných případech může být rozvrácený domov pro chlapce lepší než život, v němž se jeho narcisistický otec ukazoval jen příležitostně, a to jen proto, aby se zotavil po turné a maratónu cizoložství, a jevil přitom méně zájmu o svého malého syna než o svou nevelkou družinu pochlebujících kámošů.

Třebaže už Farrela nemilovala, dokonce ho ani neměla moc ráda, necítila k němu ani nenávisť. Až dokončí „Deštivou noc v Memphisu“, nabídne ji nejdřív Farrelovi, protože ten ji zvládne nejlíp. Její písně podporovaly její stárnoucí matku. Představovaly budoucnost pro Winnyho. Co bylo nejlepší pro píseň, bylo důležitější než vyrovnávání starých účtů.

Jakmile se ozvalo dunění, které nepřicházelo z oblohy rozervané bouří, nýbrž se neslo ze země pod budovou, Twyliny prsty na hmatníku ztuhly a oddálily trsátko od strun. Když dozníval poslední akord, cítila, jak se Pendleton chvěje. Její ceny od Grammy a Country Music Association v prosklených přihrádkách ve vitríně za pianem chrastily.

V očekávání nějaké bezprostředně hrozící katastrofy hleděla ven vysokým oknem, když nebem prolétl klikatý blesk, několik zášlehů, v nichž déšť zdánlivě padal zpomaleně, zášlehů, které zazářily jakousi apokalyptickou silou a jako by vymazaly z povrchu země ostatní budovy po obou stranách Shadow Street. Když otřesy vycházející zpod země odezněly a odpoledne se zachvělo silným hromobitím, blesk a déšť se na chvíli spojily, aby vytvořily zdání, že čtyři jízdni pruhy silnice zmizely. Ulice města dole zmizely, stejně jako budovy a jejich světla. Na mihotajícím se nebeském displeji se objevila pouze rozlehlá prázdná krajina, dlouhý kopec a strašná pláň pod ním, něco jako moře vysokých travin podobané shluky černých stromů, jejichž pokroucené větve chňapaly do šera.

Ten výjev musel být dílem světelného klamu vyvolaného bouří na deštěm omytém skle, nic víc, protože jakmile ohňostroj skončil, město tu stálo jako dřív, domy i parky. Rušný provoz na dlouhém bulváru houstl a řídl, po asfaltovém povrchu proudila voda s blýskavými odrazy reflektorů a klouzajících červených potůčků koncových světel.

Twyla zjistila, že slezla ze stoličky a odložila kytaru na koberec, aniž si jednoho či druhého byla vědoma. Teď stála u okna. To, co před chvílí viděla, nemohlo být nic jiného než optický klam. Ale i tak jí vyschlo

v ústech, zatímco čekala na další zášleh blesku. Při další kanonádě město nezmizelo, ale zůstalo na místě. Neobydlená pustina, kterou zahlédla předtím, se už neukázala. Fata morgána. Iluze.

Otočila se, aby se podívala na vitrínu za pianem. Žádná z cen nespadla, ale chvění budovy bylo reálné, žádný trik světla a deštěm zalitého okna.

Bailey rozsvítil všechny lampy a stropní svítidla v obývacím pokoji, kuchyni, své ložnici a obou koupelnách. Nechal je rozsvícené, i když nikde v bytě nenašel žádného vetřelce. Nevylekalo ho, co viděl. Vzbudilo to v něm mimořádnou zvědavost. Čím jasnější osvětlení, tím pravděpodobnější bude, že dokonale zahlédne to něco – pokud bude vůbec co zahlédnout –, až se to objeví.

Neztrácel čas úvahami o možnosti, že ta bytost v bazénu a ten přízrak, který prošel zdí, snad byly halucinace. Nebral drogy. Nepil nadměrně. Pokud trpěl nádorem na mozku nebo jiným smrtelným onemocněním, dosud se žádné příznaky neprojevíly. Podle jeho zkušeností byly posttraumatické stresové poruchy vyvolané hrůzami bojiště především výmyslem psychiatrů s tendencí nepříznivě oceňovat armádu.

V ložnici vyndal z dolní zásuvky nočního stolku pistoli. Devítimilimetrová beretta měla zásobník na dvacet nábojů, šestipalcovou hlaveň Jarvis s otvory a zaměřovač Trijicon s nočním viděním. Zbraň koupil poté, co se vrátil do civilu, a dosud nikdy neměl příležitost ji použít jinde než na střelnici.

Když se ozbrojil, nevěděl, co dál. Pokud to, co spatřil, nebyly nadpřirozené jevy se vším všudy, pak byly přinejmenším paranormální. V obou případech by asi pistole nepomohla. Přesto však měl v úmyslu mít pistoli po ruce.

Stál u postele, v ruce třímal s pocitem marnosti zbraň a připadal si tak trochu hloupě. Ve válce nikdy neměl problém s identifikací nepřátel. Byli to lidé, kteří ho chtěli zabít, kteří stříleli po něm a po jeho mužích. Mohli utéct, když svým překvapivým útokem nedosáhli rychlého triumfu, ale jen tak nezmizeli. Aby přežili v palbě, aby v ní **zvítězili**, mariňákům nestačilo, aby vytrvali; museli být strategy a taktiky, což si vyžadovalo pevné přimknutí k realitě, prostor pro jasné uvažování. Teď tu stál